

„BOLDOGOK A TISZTA SZÍVŰEK”

A címben szereplő gondolat a **Nyolc Boldogság** egyikéhez tartozik. A Nyolc Boldogság, azaz Jézus nyolc boldogmondása a *Hegyi Beszéd* legelején található. Erre a szövegre úgy tekintünk, mint Jézus tanításának lényegi összefoglalására. A boldogmondások ezen belül is kiemelt helyet kaptak, így fontosságuk is hangsúlyozódik. Olyannyira fontos ez az újszövetségi (Krisztus utáni) embernek, mint amilyen fontos volt a Mózes által közvetített Tízparancsolat az ószövetséginek. Érdekes, hogy mindkettő kinyilatkoztatása egy magaslathoz, hegyhez kapcsolódik.

Isten észlelése a szívvel

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják Istent” (Mt 5, 8) – mondja Jézus. Azaz összeköti a szívet és a látást: amikor a szív rendben van, akkor a látás is rendben lesz. Leginkább arra van tehát szükségünk, hogy tartsuk tisztán szívünket.

A Szentírásban a szívnek különleges jelentése van: az isteni szándék és szépség észlelésének a szerve. Afféle antenna, amelyik a jó Isten felé bennünket. A szív nem „tud”, hanem „érez”. *A szív nem elemez, hanem egyben ragadja meg a tapasztalatot.* Egy koldust látva például szívünk nem vizsgálja, hogy az ő helyzete mitől olyan, amilyen, hanem együttérzéssel fordul felé. Amennyiben elemezni, értékelni, megítélni kezdünk, nem leszünk a jó Isten „erőterében”. Nem tud elérni bennünket. Jézus ezért hagyta főparancsként hátra azt, hogy szeressünk. Ő főként a szívünket kéri. A Hegyi Beszédben (Mt 5–7) azt hangsúlyozza, hogy problémáink valódi forrása belső magatartásunk. Azt mondja, hogy nem csak ölnünk nem szabad, de még a gyűlölködő haragnak sem szabad otthont adnunk. Világosan azzal kezd, hogy *szükséges egy „tisztá szív”, mert tudja, hogy a külső magatartás követni fogja ezt.* Gyakran a külső válaszuk nem egyezik a belső szándékunkkal: szépet mondunk, de továbbra is rosszat gondolunk. Ez belülről folyamatosan rombol bennünket, és egyre gyengül a jó Istennel való kapcsolatunk, leválunk a szeretetforrásról. Ahogyan a szívünkben élünk, olyan a mi valódi és legmélyebb igazságunk is.

A másik arca – Isten arca

Mivel a tiszta szív érzékeli legközelebről a jó Istent, az ilyen szív ismeri fel és csodálja, szereti az ő teremtményeit is. A természet legapróbb részleteiben is felfedezi a Teremtőt, és – mert érzi, hogy ugyanazon isteni valóság része, mint ő – a természetet igazi otthonának tekinti. Óvja, védi, és próbál vele összhangban, egységben élni.

A tiszta szív ugyanígy érzékeli azt is, hogy minden ember a Teremtő képmása, mindenki ugyanolyan céllal lett életbe hívva, s ezért testvér, a Föld bármelyik részén éljen is. Amikor így tekintünk a másik ember arcára, akkor együttérzünk vele, és ez egész lényünk átalakulásához vezet. Kilépünk saját világunkból, és feléje fordulunk, fontos lesz számunkra. Az ilyenfajta találkozások által tanuljuk igazán a szeretetet. *A tiszta szívű ember tud igazán szeretni, mert ő nem érekből, nem dicsekvésből, hanem önzetlenül cselekszik.* Ezt pedig érzi az, aki felé fordul. *Ez a szeretet gyógyít igazán, ez ad méltóságot, ez ad igazi örömet. Amikor ebben a szeretetben találkozik két emberi arc, akkor mély és bensőséges egységet élnek át. Hazaérkeznek a jó Isten által akart otthonukba.*

Egység a szüntelen imádságban

Jézus még az ellenségeinktől sem fordít el. Azt hirdeti, hogy *szeressük ellenségeinket és imádkozzunk azokért, akik üldöznek minket* (Mt 5, 44). Pál apostol viszont azt mondja: „Szüntelenül imádkozzatok” (1 Tessz 5, 17). Ha az imádság alatt csak a kimondott szavakat értenénk, akkor nem lenne lehetséges a szüntelen imádkozás. Érthető hát, hogy az ima elsődlegesen nem szavak összessége, sokkal inkább egy magatartás, egy állapot, amely megelőzi az egyéni imák „mondását”. Imá mindaz, amit szerető egységben teszünk a jó Isten látható és bennünk szólaló valóságával. *A tiszta szív valójában mindig imádkozik.*

Uram, vezess engem utadon, hogy igazságodban járjak;
Szívemet tedd egyszerűvé. Zsolt 87, 11

